

Дѣ се е чуло, видѣло.

Дѣ се е чуло, видѣло
Зѣла буля си да жалѣй,
Като Иванка буля си,
Буля си, братовица си.
Жалѣла е деветъ години,
Десето лѣто - пролѣто.
Станала е рано в'недѣля:
Че си главата омила,
Направи свѣщи восъчни,
Запали златно кандило,
Наточи вино червено,
Че на гробища отиде.
Прилѣла и прикјдила,
Викнала, та заплакала:
Стани ме, бульо, оплети,
На три ми коса заплети.

Буля ѝ се отъ гробъ обади,
„Немога, Иванке, немога,
Глава ме боли, немога,
Свѣтъ ми се вие, ще падна,
Молци ми вѣжди опасли,
Змия ми очи изпила,
В'коса ми гнѣздо увила.
Иванке, мила, булина,
Ожени ли се батю ти?
Доведе ли майка машеха,
Гледа ли мойтѣ дѣчица“?
—Гледа ги, бульо, гледа ги,
Кога сждове омие,
Тогава гозба имъ дава;
Кога долапи омете,
Тогава хлѣбецъ имъ дава.

Ст. Ж. Горанчевъ.

